

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 20, 2014

Nummer 20, 2014

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1304](#) 03-06-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1306](#) 03-06-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1307](#) 03-06-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1303](#) 03-06-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1300](#) 03-06-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1299](#) 03-06-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1301](#) 03-06-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1277](#) 03-06-2014

RECHTSPRAAK

Uitoefening van bedrijf of beroep en medeplegen. De opvatting dat artikel 11 lid 3 Opw als een persoonlijk werkende strafverhogende omstandigheid in de zin van artikel 50 Sr moet worden aangemerkt is onjuist. Daarnaast heeft het hof onterecht de kwalificatie ‘meermalen gepleegd’ toegevoegd, omdat de in de bewezenverklaring tot uitdrukking gebrachte omstandigheid van beroeps- of bedrijfsmatig handelen omvat reeds het opzettelijk meermalen telen en/of verwerken en/of bewerken respectievelijk afleveren en/of vervoeren bevat.

Het middel komt op tegen de kwalificatie van het onder 1 bewezenverklaarde.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het middel bevat in de eerste plaats de klacht dat het hof ten onrechte artikel 11 lid 3 Opw heeft toegepast, nu het niet de verdachte, maar zijn medeverdachte is geweest die in de uitoefening van een beroep of bedrijf heeft gehandeld. De klacht berust op de opvatting dat artikel 11 lid 3 Opw als een persoonlijk werkende strafverhogende omstandigheid in de zin van artikel 50 Sr moet worden aangemerkt. Die opvatting is echter, gelet op het volgende, onjuist.

Artikel 50 Sr is blijkens de wetsgeschiedenis ‘eener uitzondering op de gewone regelen van strafregtelijke verantwoordelijkheid’ (H.J. Smidt, *Geschiedenis van het Wetboek van Strafrecht*, deel I, Haarlem: Tjeenk Willink 1881, p. 419). De in de conclusie van de advocaat-generaal onder 14.4 weergegeven wetsgeschiedenis van artikel 11 lid 3 Opw wijst niet in de richting dat het in dit lid opgenomen beroeps- of bedrijfsmatige handelen als een uitzondering in de zin van artikel 50 Sr dient te worden beschouwd.

Opmerking verdient nog dat artikel 11 lid 3 Opw in een geval als het onderhavige alleen toepasselijk is – hetgeen het hof ook niet heeft miskend – indien het opzet van de verdachte mede gericht is geweest op de omstandigheid dat zijn mededader in de uitoefening van een beroep of bedrijf heeft gehandeld (vgl. dezelfde wetsgeschiedenis over ‘de gewone regelen van strafregtelijke verantwoordelijkheid. Iedere mededader of medeplichtige aan het misdrijf, die

bekend was met en wiens opzet ook gerigt was op deze omstandigheid, moet in hare strafregtelijke gevolgen deelen, al betreft zij hem niet persoonlijk', Smidt 1881, p. 416, en HR 21 juni 1926, *NJ* 1926,/955).

In de tweede plaats klaagt het middel dat het hof het onder 1 bewezenverklaarde ten onrechte heeft gekwalificeerd als 'medeplegen van in de uitoefening van een beroep of bedrijf opzettelijk handelen in strijd met een in artikel 3, onder B, van de Opiumwet gegeven verbod, meermalen gepleegd'. De klacht is terecht voorgesteld. De in de bewezenverklaring tot uitdrukking gebrachte, aan artikel 11 lid 3 Opw ontleende omstandigheid van het beroeps- of bedrijfsmatig handelen in strijd met een in artikel 3 onder B Opw gegeven verbod omvat in het onderhavige geval immers reeds dat het opzettelijk telen en/of verwerken en/of bewerken van hennepplanten meermalen heeft plaatsgevonden. Het hof heeft daarom ten onrechte de kwalificatie 'meermalen gepleegd' toegevoegd. De Hoge Raad zal de kwalificatie verbeteren als in het dictum te vermelden. Deze verbetering heeft, gelet op artikel 57 Sr, geen invloed op het toepasselijke strafmaximum voor de ten laste van de verdachte bewezenverklaarde feiten tezamen.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de kwalificatie van het onder 1 bewezenverklaarde en de duur van de opgelegde gevangenisstraf, kwalificeert het onder 1 bewezenverklaarde als 'medeplegen van in de uitoefening van een beroep of bedrijf opzettelijk handelen in strijd met een in artikel 3, aanhef en onder B, Opiumwet gegeven verbod', vermindert de duur van de opgelegde gevangenisstraf in die zin dat deze 27 maanden, waarvan zes maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren, beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-06-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1299

Zaaknummer: 11/00786

Wetsartikelen: 50 Sr, 3 Opiumwet en 11 lid 3 Opiumet

RECHTSPRAAK

Asielaanvraag. In aanmerking genomen dat aan de herkomst en betrouwbaarheid van de beschikking van de Immigratie- en Naturalisatiedienst van 31 juli 2013 in redelijkheid niet behoeft te worden getwijfeld, en in aanmerking genomen voorts dat zo een vreemdeling niet strafrechtelijk behoort te worden vervolgd wegens het onmiskenbaar in het kader van zijn vlucht in het bezit hebben of aangewend hebben van valse of vervalste documenten, zal de Hoge Raad om daarom de officier van justitie niet-ontvankelijk verklaren.

Het middel klaagt over de verwerping door het hof van het verweer strekkende tot niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie in de vervolging op grond van artikel 31 lid 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (Verdrag van 28 juli 1951, Trb. 1951, 131 en 1954, 88; hierna: Vluchtelingenverdrag).

De Hoge Raad overweegt. Bij de beoordeling van het middel moet worden vooropgesteld dat, zoals de Hoge Raad in zijn arrest van 6 november 2012, ECLI:NL:HR:2012:BW9266, NJ 2013/331 heeft beslist, uit de strekking van artikel 31 Vluchtelingenverdrag voortvloeit dat het Openbaar Ministerie in de op artikel 231 Sr gebaseerde vervolging van een verdachte die vreemdeling is en zich tegen de beschuldiging verweert met een beroep op de bescherming die deze verdragsbepaling beoogt te bieden, slechts dan ontvankelijk is indien onverwijld en zonder nader onderzoek door de strafrechter kan worden vastgesteld dat de stelling van de vreemdeling dat hij een vluchteling is in de zin van het Vluchtelingenverdrag ongegrond is. In dat arrest is overwogen dat de beslissing op een asielaanvraag, en dus ook het oordeel omtrent de aannemelijkheid van het aan de asielaanvraag ten grondslag liggende vluchtrelaas, is voorbehouden aan de minister en – na ingesteld beroep – aan de bestuursrechter en dat, mede met het oog op het voorkomen van tegenstrijdige uitspraken van de strafrechter en de bestuursrechter, de strafrechter zich in beginsel van een zelfstandig oordeel over het beroep van de vreemdeling op zijn vluchtelingenstatus moet onthouden.

Blijkens het verhandelde ter terechtzitting in hoger beroep moet het ervoor worden gehouden

dat de verdachte een asielaanvraag heeft gedaan. Waar het hof niet heeft onderzocht of op de door de verdachte ingediende asielaanvraag onherroepelijk afwijzend is beslist, kan de stelling van de verdachte een vluchteling te zijn nog niet evident ongegrond worden bevonden en heeft het hof het verweer strekkende tot niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie in de vervolging verworpen op gronden die deze verwerping niet kunnen dragen. Het middel is terecht voorgesteld.

Aan voormelde schriftelijke toelichting is een onherroepelijk geworden beschikking van de Immigratie- en Naturalisatiedienst van 31 juli 2013 gehecht. Deze beschikking houdt in dat aan de verdachte een 'verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, van de Vreemdelingenwet' is verleend. In aanmerking genomen dat aan de herkomst en betrouwbaarheid van dit stuk in redelijkheid niet behoeft te worden getwijfeld, en in aanmerking genomen voorts dat zo een vreemdeling niet strafrechtelijk behoort te worden vervolgd wegens het onmiskenbaar in het kader van zijn vlucht in het bezit hebben of aangewend hebben van valse of vervalste documenten, zal de Hoge Raad om redenen van doelmatigheid de officier van justitie alsnog niet-ontvankelijk verklaren in de op artikel 231 Sr gebaseerde strafvervolging van de verdachte.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak behoudens voor zover daarbij het vonnis van de Politierechter in de Rechtbank Haarlem is vernietigd en verklaart de officier van justitie niet-ontvankelijk in de vervolging.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-06-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1304

Zaaknummer: 13/01304

Wetsartikelen: 31 Vluchtelingenverdrag

RECHTSPRAAK

Medeplegen van het voorhanden hebben van voorwapens en munitie. Uit 's hofs bewijsvoering kan niet volgen dat de verdachte wat betreft het bewezenverklaarde tezamen en in vereniging met anderen vuurwapens en munitie voorhanden hebben zo nauw en bewust met die anderen heeft samengewerkt dat sprake is van het medeplegen van die gedraging.

Het middel klaagt over de bewijsvoering van het medeplegen van het voorhanden hebben van de in de bewezenverklaring omschreven vuurwapens en munitie.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Uit 's hofs bewijsvoering kan niet volgen dat de verdachte wat betreft het bewezenverklaarde tezamen en in vereniging met anderen vuurwapens en munitie voorhanden hebben zo nauw en bewust met die anderen heeft samengewerkt dat sprake is van het medeplegen van die gedraging.

De door het hof in dit verband in het bijzonder in aanmerking genomen omstandigheden dat (1) de verdachte de medeverdachten [betrokkene 2] en [betrokkene 1] al jaren kende, (2) de verdachte, [betrokkene 2] en [betrokkene 1] op de hoogte waren van elkaars criminele antecedenten en (3) [betrokkene 1] een kogelwerend vest bij zich had en droeg toen hij in de auto van de verdachte stapte, zijn onvoldoende om een dergelijke bewuste en nauwe samenwerking te kunnen aannemen. De bewezenverklaring is dus in zoverre ontoereikend gemotiveerd. Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-06-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1301

Zaaknummer: 12/05208

Wetsartikelen: 47 Sr en WWM

RECHTSPRAAK

Slagende bewijsklacht medeplegen. De bewezenverklaring is niet naar de eis der wet met redenen omkleed, omdat uit de bewijsvoering niet zonder meer kan worden afgeleid dat de verdachte ‘een zodanig significante bijdrage’ heeft geleverd aan de woninginbraak dat van bewust en nauwe samenwerking tussen de verdachte en de mededaders kan worden gesproken.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaarde diefstal met braak in vereniging niet uit de bewijsvoering kan volgen.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het hof heeft ten aanzien van de bewezenverklaring voorts het volgende overwogen:

‘De raadsman van de verdachte heeft – voor zover hier van belang – vrijspraak bepleit van het primair ten laste gelegde. Hij heeft daartoe aangevoerd – kort en zakelijk weergegeven – dat op basis van de bewijsmiddelen niet kan worden vastgesteld dat tussen de verdachte en de medeverdachten die in de woning zijn geweest, een nauwe en bewuste samenwerking is geweest, gericht op die woninginbraak en dat niet kan worden vastgesteld dat de verdachte een strafbare rol in het geheel heeft gespeeld.

Voor de onderbouwing van dit verweer verwijst het hof korthedshalve naar hetgeen daaromtrent in de aan het proces-verbaal van de terechtzitting gehechte pleitnota is verwoord.

Het hof overweegt dienaangaande als volgt.

Op grond van het proces-verbaal van bevindingen d.d. 28 mei 2011 (bewijsmiddel 8 in het vonnis) stelt het hof vast dat één van de verdachten van de woninginbraak na die inbraak rechts achter in de auto is gesprongen en dat – zo blijkt uit hetgeen de verbalisant heeft waargenomen – op dat moment die auto met hoge snelheid wegreed. Het hof leidt uit de waarneming van de verbalisant af dat de auto daar met draaiende motor moet hebben gestaan en dat de bestuurder reeds achter het stuur moet hebben gezeten op het moment dat de

medeverdachte in de auto stapte.

De verdachte heeft erkend dat hij de auto heeft bestuurd. Verdachtes verklaring dat hij op de bijrijderstoel is gaan zitten om naar muziek te luisteren, dat hij pas achter het stuur heeft plaatsgenomen nadat de medeverdachte achter in de auto was gestapt en dat de motor van de auto op dat moment niet draaide, acht het hof dan ook niet aannemelijk.

In samenhang met de in de bewijsmiddelen vermelde feiten en omstandigheden is naar het oordeel van het hof de gedraging van de verdachte, te weten: het plaatsnemen achter het stuur, het draaiend houden van de motor, het onmiddellijk met hoge snelheid weggrijden op het moment dat de medeverdachte achter in de auto springt, naar uiterlijke verschijningsvorm aan te merken als het door de verdachte faciliteren van de vluchtmogelijkheid bij die inbraak. Het kan niet anders zijn dan dat hierover van te voren door de verdachte en zijn medeverdachten afspraken zijn gemaakt. Door aldus te handelen heeft de verdachte naar 's hofs oordeel een zodanig significante bijdrage geleverd dat sprake is van een bewuste, nauwe en volledige samenwerking tussen de verdachte en zijn mededaders welke gericht was op het plegen van de woninginbraak.

Het hof verwerpt het verweer.'

Anders dan het hof heeft geoordeeld, kan uit de bewijsvoering niet zonder meer worden afgeleid dat de verdachte 'een zodanig significante bijdrage' heeft geleverd aan de woninginbraak dat van bewuste en nauwe samenwerking tussen de verdachte en de mededaders kan worden gesproken, nu het hof ten aanzien van die samenwerking niet meer heeft vastgesteld dan dat de verdachte een vluchtmogelijkheid heeft gefaciliteerd en dat het niet anders kan zijn dan dat over het verschaffen van deze vluchtmogelijkheid van tevoren door de verdachte en zijn mededaders afspraken zijn gemaakt. De bewezenverklaring is derhalve niet naar de eis der wet met redenen omkleed. Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-06-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1307

Zaaknummer: 13/01309

Wetsartikelen: 47 Sr

RECHTSPRAAK

Strafvermindering wegens overschrijding redelijke termijn.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het middel is gegrond. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van acht maanden, waarvan drie maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren. In de omstandigheid dat de Hoge Raad als gevolg van de bij de inzending van de stukken opgetreden vertraging die meer dan twaalf maanden bedraagt, eerst thans uitspraak kan doen, vindt de Hoge Raad aanleiding de opgelegde gevangenisstraf te verminderen met drie weken.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze zeven maanden en één week, waarvan drie maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren belooft en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-06-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1300

Zaaknummer: 11/03589

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Ontvankelijkheid Openbaar Ministerie in ontnemingsvordering. Het hof heeft het verweer dat het Openbaar Ministerie in zijn ontnemingsvordering niet-ontvankelijk dient te worden verklaard, verworpen op de grond dat ‘geen sprake [kan] zijn van een te honoreren gerechtvaardigd vertrouwen’. Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is evenmin onbegrijpelijk.

Het middel bevat de klacht dat het hof het in hoger beroep gevoerde verweer dat het Openbaar Ministerie in zijn ontnemingsvordering niet-ontvankelijk moet worden verklaard, heeft verworpen op gronden die deze verwerping niet kunnen dragen.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het hof heeft het verweer dat het Openbaar Ministerie in zijn ontnemingsvordering niet-ontvankelijk dient te worden verklaard, verworpen op de grond dat ‘geen sprake [kan] zijn van een te honoreren gerechtvaardigd vertrouwen’. Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is evenmin onbegrijpelijk. Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat het hof heeft vastgesteld (1) dat er een proces-verbaal van strafrechtelijk financieel onderzoek was opgemaakt hetwelk aan de betrokkene ter hand was gesteld, waarin melding werd gemaakt van een bedrag van ruim anderhalf miljoen euro aan wederrechtelijk verkregen voordeel, (2) dat aan de betrokkene door de officier van justitie bij de behandeling van de strafzaak ter terechtzitting van 24 februari 2006 is medegedeeld dat het Openbaar Ministerie voornemens was om een ontnemingsvordering in te dienen, en (3) dat de advocaat-generaal vrijwel onmiddellijk na zijn onjuiste uitspraak een rectificatie heeft gestuurd aan de raadsman van de verdachte. Dat oordeel draagt de verwerping van het verweer zelfstandig, zodat hetgeen het hof voor het overige heeft overwogen, buiten bespreking kan blijven. Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-06-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1306

Zaaknummer: 13/00991

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Opgave bewijsmiddelen. Het middel klaagt terecht dat 's hofs kennelijke oordeel dat verdachte deze feiten heeft bekend in de zin van artikel 359 lid 3 Sv, onbegrijpelijk is. Ook heeft het hof miskend dat indien het gaat om feiten en omstandigheden die door de rechter redengevend worden geacht voor de bewezenverklaring, de rechter die zich beroept op bepaalde niet in de bewijsmiddelen vermelde gegevens, met voldoende mate van nauwkeurigheid in zijn overweging (a) die feiten of omstandigheden dient aan te duiden, en (b) het wettige bewijsmiddel dient aan te geven waaraan die feiten of omstandigheden zijn ontleend.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring ontoereikend is gemotiveerd.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Voor zover het middel steunt op de stelling dat uit de enkele omstandigheid dat blijktens het vonnis of arrest de bewezenverklaring niet (volledig) steunt op een opgave van bewijsmiddelen maar op één of meer – uitgewerkte – bewijsmiddelen, houdende de voor de bewezenverklaring redengevende feiten en omstandigheden, moet worden afgeleid dat geen sprake is van een zogenoemde bekende verdachte als bedoeld in de tweede volzin van het derde lid van artikel 359 Sv, faalt het, aangezien die stelling geen steun vindt in het recht.

Wat betreft het onder 1 in de zaken 1 en 2 bewezenverklaarde klaagt het middel evenwel terecht dat 's hofs kennelijke oordeel dat de verdachte deze feiten heeft bekend in de zin van voormelde wetsbepaling, onbegrijpelijk is. Immers, de tot het bewijs van het in die zaken tenlastegelegde gebezigde verklaringen van de verdachte houden in: 'Ik heb op 25 april 2008 gebeld naar de drogist, het koeriersbedrijf en de koerier, daarbij gebruikmakend van het telefoonnummer 06-[0001]' (bewijsmiddel VI) en 'Ik heb op 18 april 2008 gebeld met telefoonnummer 06-[0001] en met het nummer 06-[0005] naar de computerzaak, het koeriersbedrijf en de koerier' (bewijsmiddel XIII). Deze verklaringen betreffen niet alle onderdelen van het onder 1 als zaken 1 en 2 bewezenverklaarde. Daarbij wordt voorts in

aanmerking genomen dat – anders dan in de strafzaak die heeft geleid tot HR 6 november 2007, ECLI:NL:HR:2007:BB4938 – in het bestreden arrest noch in het daarbij bevestigde vonnis van de Politierechter het wettig bewijsmiddel is aangeduid waaraan een mogelijk bekende verklaring van de verdachte is ontleend, zodat het hof wat betreft de zaken 1 en 2 niet kon volstaan met een opgave van de bewijsmiddelen III-V onderscheidenlijk VIII-XI.

Wat betreft feit 2 heeft het hof geoordeeld dat gedurende de in de tenlastelegging vermelde periode sprake was van een organisatie die tot oogmerk had het plegen van misdrijven. Het hof heeft dat oordeel doen steunen op ‘de gedingstukken en het verhandelde ter terechtzitting’. Aldus heeft het hof miskend dat indien het gaat om feiten of omstandigheden die door de rechter redengevend worden geacht voor de bewezenverklaring, de rechter die zich aldus – al dan niet in reactie op een bewijsverweer – beroept op bepaalde niet in de bewijsmiddelen vermelde gegevens, met voldoende mate van nauwkeurigheid in zijn overweging (a) die feiten of omstandigheden dient aan te duiden, en (b) het wettige bewijsmiddel dient aan te geven waaraan die feiten of omstandigheden zijn ontleend (vgl. HR 24 juni 2003, ECLI:NL:HR:2003:AF7985, *NJ* 2004/165). Ook in zoverre slaagt het middel.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en verwijst de zaak naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-06-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1277

Zaaknummer: 12/04867

Wetsartikelen: 359 lid 3 Sv

RECHTSPRAAK

Het hof heeft onterecht de kwalificatie ‘meermalen gepleegd’ toegevoegd, omdat de in de bewezenverklaring tot uitdrukking gebrachte omstandigheid van beroeps- of bedrijfsmatig handelen omvat reeds het opzettelijk meermalen telen en/of verwerken en/of bewerken respectievelijk afleveren en/of vervoeren bevat.

Het middel bevat onder meer de klacht dat het hof de onder 1 en 2 bewezenverklarde feiten ten onrechte heeft gekwalificeerd als telkens ‘medeplegen van in de uitoefening van een beroep of bedrijf opzettelijk handelen in strijd met een in artikel 3, onder B, van de Opiumwet gegeven verbod, meermalen gepleegd’.

De Hoge Raad overweegt als volgt. De klacht is terecht voorgesteld. De in de bewezenverklaring tot uitdrukking gebrachte, aan artikel 11 lid 3 Opiumwet ontleende omstandigheid van het beroeps- of bedrijfsmatig handelen in strijd met een in artikel 3 onder B Opiumwet gegeven verbod omvat in het onderhavige geval immers reeds dat het opzettelijk telen en/of verwerken en/of bewerken respectievelijk afleveren en/of vervoeren van hennepplanten meermalen heeft plaatsgevonden. Het hof heeft daarom ten onrechte de kwalificatie ‘meermalen gepleegd’ toegevoegd. De Hoge Raad zal de kwalificatie verbeteren als in het dictum te vermelden. Deze verbetering heeft, gelet op artikel 57 Sr, geen invloed op het toepasselijke strafmaximum voor de ten laste van de verdachte bewezenverklarde feiten tezamen.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de kwalificatie van het onder 1 en 2 bewezenverklarde en de duur van de opgelegde gevangenisstraf, kwalificeert het onder 1 en 2 bewezenverklarde als ‘medeplegen van in de uitoefening van een beroep of bedrijf opzettelijk handelen in strijd met een in artikel 3, aanhef en onder B, Opiumwet gegeven verbod’, vermindert de duur van de opgelegde gevangenisstraf in die zin dat deze drie jaren en zes maanden, beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-06-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1303

Zaaknummer: 13/02665

Wetsartikelen: 11 lid 3 Opiumwet en 3 Opiumwet